

Laat u inspireren voor uw bijdrage aan de blog!

Het thema van ons volgende Congres leent zich bijzonder goed voor een studie: rekenschap geven van de manier waarop Freud, en vervolgens Lacan, de waarheid onderstreept hebben: waariatie [varité] tussen Freud en Lacan; waariatie afhankelijk van de momenten van Lacans onderwijs en de herneming ervan door J.-A. Miller.

Maar waariatie betekent ook dat de waarheid vele gedaanten kan aannemen in de cultuur: kunst, literatuur, film... maar ook in maatschappelijke thema's. Overal waar het spreekwezen creëert, spreekt, schrijft of handelt, staat de waarheid op het spel. Hoe verhelderden deze verschillende modaliteiten van de waarheid wat de waarheid in de analytische ervaring is?

Laten we enkele voorbeelden nemen.

Zetten de films van de grootmeester van de suspense Alfred Hitchcock niet de variaties van de waarheid in scène? Enkele filmtitels: *Shadow of a Doubt*, *Suspicion*, *Stage Fright*, *The Wrong Man*, *Vertigo*, enzovoort. Hoe tonen deze verhaallijnen de plaats van de waarheid voor een spreekwezen?

Maar ook: welke les valt bijvoorbeeld te trekken uit de roman van Lawrence Durrell, *Het Alexandrië Kwartet*, waarin vier versies van eenzelfde verhaal beschreven worden?

En waarom niet eens kijken naar fenomenen die behoren tot het liefdesleven – jaloezie, bedrog, verblinding, leugen of abrupte waarheid in naam van de liefde voor de waarheid – dat wordt zo vaak in scène gezet in films en romans, maar wat leert dat ons over de functie van de waarheid?

Maar ook: welke les valt bijvoorbeeld te trekken uit de roman van Lawrence Durrell, *Het Alexandrië Kwartet*, waarin vier versies van eenzelfde verhaal beschreven worden?

Door welke zekerheden wordt deze of gene romanheld bezielt? Hoe verhouden idealististen zoals Don Quichot zich tot de waarheid – de waarheid die te maken heeft met het reële? Een mens met overtuigingen, met zekerheden, een mens die liefheeft, staat die mens ook in verhouding tot de waarheid?

Zichzelf in de wereld presenteren als een raadsel, onleesbaar zijn voor de Ander, zich eraan onttrekken: zijn er roman- of filmpersonages die deze subjectieve posities belichamen?

Hoe articuleren zich, in een bepaalde roman- of filmintrige, de vergissing, het bedrog, de illusie, de onwetendheid en de leugen? En hoe kan men in een product van de cultuur iets authentieks herkennen? Hoe weten we dat het ware of de juistheid in het spel is?

Zichzelf in de wereld presenteren als een raadsel, onleesbaar zijn voor de Ander, zich eraan onttrekken: zijn er roman- of filmpersonages die deze subjectieve posities belichamen?

De wereld van de spionage, maar ook die van de oorlog – meer bepaald hoe die artistiek en in verhalen wordt voorgesteld – kan zij ons iets leren over het geheim, de clandestiniteit, de misdaad, het spel van de schijn, de bedriegerij, de onschuld of de schuld?

Kortom, u merkt dat de waarheid waariatie is: zij manifesteert zich in alle registers van het leven van een spreekwezen en draagt vele maskers.

Dus pak uw pen en ga aan de slag (in het Frans of het Engels)!

Voor de blog
Eric Zuliani
Christel Van den Eeden